

Cô lái đò đưa khách qua sông. Đò cập bến cô lái thu tiền từng người. Sau hết đến nhà số.

Cô lái đò đòi tiền gộp đôi.

Nhà Số ngạc nhiên hỏi vì sao?

Cô lái mồm còi:

- Vì Thầy nhìn em...

Nhà số nín lặng ngơ ngẩn và bối rối lên bờ.

Một hôm nhà số lội qua sông. Lặn nẫy cô lái đòi tiền gộp ba.

Nhà số hỏi vì sao?

Cô lái cười bí:

- Lặn nẫy Thầy nhìn em dúi nọc.

Nhà số nín lặng ngơ ngẩn và bối rối lên bờ.

Lặn khác nhà số lội qua sông.

Vừa bối rối lên bờ nhà số nhòm ngó nếm mọt lội đi vào thi nhân đờn.

Đò cập bến cô lái đò thu tiền gộp năm lặn.

Nhà số hỏi vì sao?

Cô lái đáp:

- Thầy không nhìn nhòm ngó còn nghĩ đến em.

Nhà số trơ trọi và lên bờ.

Một hôm nhà số lội qua sông.

Lặn nẫy nhà số nhìn thòm ngó vào cô lái đò...

Đò cập bến, nhà số cười hỏi lặn nẫy phải trả bao nhiêu?

Cô lái đáp:

- Em xin đưa Thầy qua sông, không thu tiền.

Thi nhân số hỏi:

- Vì sao vậy?

Cô lái cười đáp:

- Thầy nhìn mà không còn nghĩ tới em nữa...

Do vậy em xin đưa Thầy qua sông mà thôi...

ĐI U KÉ ĐI U CỜ A NIỆM TIN

Không bao giờ, không bao giờ,

Không bao giờ đến cửa hàng

Nhiều năm về trước ở Elkhart, có hai anh em đến cửa hàng mua sắm đồ đạc thuê làm công viên nhóm lửa lò sưởi trong các phòng học vào mùa đông sáng.

Một buổi sáng lạnh lẽo, sau khi đã chọt còi vào lò, hai cậu bé lẩy dũa hũa rũa lên còi và bắt đầu hát. Bỗng nhiên một tiếng nổ lớn làm rung chuyển căn tòa nhà cũ kỹ. Vợ hũa hũa an đã chớp mắt nhìn thấy một cậu bé ngã xuống và làm bỏng nghiêm trọng đôi chân của cậu bé em trai. Nguyên nhân của vụ hũa hũa an là do hai cậu bé đã lẩy nhúm thùng dũa xăng gợn dũa.

Bác sĩ khuyên nên phẫu thuật cắt bỏ đôi chân của cậu bé. Cha mẹ em chóang váng. Họ đã mất một đứa con trai, giờ đây, đứa còn lại cũng có khả năng tàn phế. Nhưng họ không mất niềm tin. Họ xin bác sĩ hoãn lại cuộc phẫu thuật. Suốt hai tháng liền, họ cùng các bác sĩ cố làm hết sức để cứu chữa đôi chân của cậu bé. Trong suốt thời gian đó, họ truy cập cho cậu bé niềm vui bằng sự có mặt của em đi lại được.

Các bác sĩ đã không cắt bỏ đôi chân của em. Tuy nhiên chân phải của em teo lại, co rút lên cao, còn các ngón chân trái gợn như bắp cháy một chút. Đau nhức, cậu bé vẫn quyết tâm phải tập luyện mỗi ngày. Cùng em cũng chấp nhận đau đớn vài buổi đi đâu đó. Nhưng năm sau, dù phải phẫu thuật, nhưng cậu trai trẻ này cũng bắt đầu đi bằng đôi chân của mình mà không cần dụng cụ. Một vài năm sau nữa, cậu lại có thể chạy bộ trong sân khâm phục của người người.

Chàng trai có quyết tâm mãnh liệt này vẫn cố gắng, cố gắng mãi, và đôi chân từng chấp nhận phải cắt bỏ ngày trước đã giúp anh lập kỷ lục đi bộ kinh thế giới. Anh được biết đến như là "người nhanh nhất thế giới" và được tôn vinh vào danh sách kỷ lục Guinness của thế kỷ qua tại Quảng trường Madison.

Tên anh là Glenn Cunningham.